

Què tenim d'en Mario Benedetti i la seva poesia a la biblioteca?

A dos voces. Madrid: Visor
El amor, las mujeres y la vida. Madrid: Visor
Andamios. Madrid: Alfaguara
Buzón de tiempo. Madrid: Alfaguara
Canciones del que no canta. Madrid: Visor Libros, DL 2007
La casa y el ladrillo: 1976-1977. Madrid: Visor
Contra los puentes levadizos: 1965-1966. Madrid: Visor
Cuentos completos. Madrid: Alianza
Cuentos escogidos.. Madrid: Santillana, DL 1995 [Audiollibre]
Despistes y franquezas. Madrid: Visor
Los espejos las sombras. Salamanca: Universidad de Salamanca
Geografías. Madrid: Alfaguara
Historias de París. Barcelona [etc.]: Libros del Zorro Rojo, 2007
Insomnios y duermevelas. Madrid: Visor Libros
Inventario uno: poesía completa 1950-1985. Madrid: Visor
Inventario tres: poesía completa 1991-2001. Madrid: Visor
Letras de emergencia: 1969-1973. Madrid: Visor
Mario Benedetti: un mito discretísimo: biografía. Madrid: Alfaguara [etc.], cop. 2009
Memoria y esperanza: un mensaje a los jóvenes. Barcelona: Destino
El mundo que respiro. Madrid: Visor
Noción de patria: 1962-1963. Madrid: Visor
Poemas de la oficina: 1953-1956. Madrid: Visor
Poemas del hoyporhoy: 1958-1961. Madrid: Visor
El porvenir de mi pasado. Madrid: Alfaguara
Primavera con una esquina rota. Madrid: Alfaguara
Próximo prójimo: 1964-1965. Madrid: Visor
Sólo mientras tanto: 1948-1950. Madrid: Visor
La tregua. Madrid: Alianza
Vivir adrede. Madrid: Alfaguara, 2008

Biblioteques de Barcelona

Biblioteques de Barcelona
Biblioteca Guinardó - Mercè Rodoreda

Mario Benedetti

"Amor i compromís"

Ajuntament de Barcelona

Districte de Horta-Guinardó

Mario Benedetti va néixer a Paso de los Toros (Uruguai) el 14 de setembre de 1920, però la seva família es va traslladar a Montevideo quan només tenia quatre anys. Així s'entén que se senti "*absolutamente montevidiano*". No ens ha d'estranyar que l'espai privilegiat de l'obra de ficció sigui Montevideo, i que els seus habitants en siguin els protagonistes. La seva formació va transitar entre el Colegio Alemán de Montevideo i el Liceo Miranda, on començà a escriure poemes i contes. A causa de l'instabilitat econòmica de la família, ben d'hora es va posar a treballar. Aquest contacte tan primerenc amb la feina el va permetre conèixer a fons una de les constants que registra la seva literatura: el món gris de les oficines. Entre els 1938 i 1941 va residir gairebé sempre a Buenos Aires, i, el 1945, de tornada a Montevideo, va dirigir, el 1948, la revista literària *Marginalia*, que va durar fins l'any següent, data en què va passar a formar part del consell de redacció de la revista *Número*, la primera etapa de la qual s'estén fins el 1955. Aquesta publicació és clau en la formació i el desenvolupament de l'anomenada "**generación del 45**" o "**generación crítica**", integrada entre d'altres, pel propi **Benedetti** i per **Carlos Martínez Moreno, Mario Arregui, Angel Rama, José Pedro Díaz, Armonía Somers, Idea Cilaríño, Sarandy Cabrera, Ida Vitale, Carlos Maggi i Emir Rodríguez Monegal**. Aquest mateix any, es publica el seu primer llibre de poemes, *La víspera indeleble*, el qual no es tornarà a reeditar.

A l'aparició del seu primer assaig, *Peripeccia y novela*, (1948) el va seguir, el 1949, el seu primer llibre de contes, *Esta mañana*, i, un any més tard, els poemes de *Sólo mientras tanto*. El 1953 apareix *Quién de nosotros*, la seva primera novel·la, però és el volum de contes *Montevideanos* (1959) - en el que veiem les principals característiques de la seva narrativa - el que va suposar la seva consagració com a escriptor. En la següent novel·la, *La tregua* (1960), Benedetti adquireix projecció internacional: l'obra va tenir més d'un centenar d'edicions, va ser traduïda a dinou idiomes i va ser portada al cinema, teatre, ràdio i televisió.

Amb *Poemas de la oficina*, publicat el 1956, Benedetti va fer trontollar la poesia uruguiana al tractar líricament una temàtica considerada, fins aleshores, com a "*no poètica*": el buròcrata de classe mitjana. Aquest llibre va originar la creixent popularitat i difusió de la seva obra. La seva forma senzilla, directe i col·loquial tenen el seu origen en l'admiració que sentia per la poesia de **Baldomero Fernández Moreno** i **Antonio Machado**.

Només a partir de 1969, Benedetti podrà viure del periodisme i dels seus llibres.

El 1957 viatjà per primera cop a Europa. També el 1959 viatjà als Estats Units, fet que el commou perquè "*me muestra el verdadero rostro del imperialismo*". En aquest mateix any, a nivell continental es produeix un aconteixement que marcà no només a Mario Benedetti sinó a tots els intel·lectuals llatinoamericans: la Revolució Cubana. Aquest fet és fonamental per al desenvolupament literari i polític de l'escriptor uruguaià. Com ell mateix ha declarat, el va fer mirar l'Amèrica llatina quan la majoria dels intel·lectuals vivien enlluernats per Europa.

El 1959 publicà els assajos *El país de la cola de paja*. Aquest llibre és la primera reflexió sobre l'Uruguai oficial, per això "*estalló como un trueno en el limpio cielo montevidiano*".

L'activitat posterior de Mario Benedetti es va multiplicar. A la seva intensa tasca d'escriptor i periodista, s'afegí una cada cop més activa participació política. El 1971 va ser un dels fundadors del **Movimiento de Independientes 26 de marzo**, que va integrar més tard el **Frente Amplio**. Però aquesta alternativa en desenvolupament serà frustrada per la força. Per raons polítiques, va haver d'abandonar el seu país el 1973, iniciant així un llarg exili de dotze anys que el va portar a residir a Argentina, Perú, Cuba i Espanya, i que va donar lloc també a aquest procés batejat per ell com "*desexilio*", una experiència amb unes empremtes profundes tant en els aspectes vitals com en els literaris.

Mor als 88 anys el 17 de maig de 2009 a Montevideo.

La seva producció literària abasta tots els gèneres, incloent-hi lletres de cançons, i suma més de seixanta obres, entre les que destaquen la novel·la *Gracias por el fuego* (1965), l'assaig *El escritor latinoamericano y la revolución posible* (1974), els contes de *Con y sin nostalgias* (1977) i els poemes de *Viento del exilio* (1981). El 1987 va rebre el **Premi Llama de Oro** de Amnistia Internacional per la seva novel·la *Primavera con una esquina rota*. Els llibres més recents són *Despistes y franquezas* (1990), *Las soledades de Babel* (1991), *La borra del café* (1992), *Perplejidades de fin de siglo* (1993) i la novel·la *Andamios* (1996). L'obra poètica completa ha estat recollida en *Inventario Uno* (1950-1985), *Inventario Dos* (1986-1991), *Inventario Tres* (1991-2001) i *Inventario cuatro* i els contes en *Cuentos completos* (1947-1994). Entre els premis, destaquen el Reina Sofía de Poesía (1999), el José Martí (2001) i el Meléndez Pelayo el 2005.